

[Socialministeren]

Jeg vil godt herefter sige, at det førstnævnte alene har relation til det rent formelle, hvor folketinget naturligvis gennem stillingtagen til det pågældende ændringsforslag har mulighed for at dokumentere, hvordan holdningen er på det tidspunkt. Nu får vi en debat i dag, og da har vi mulighed for på et lidt tidligere tidspunkt at få den manifesteret. Men herefter vil jeg godt understrege, at det stadig væk er regeringens holdning, at laveste invalidepension skal afskaffes.

Jeg har naturligvis fuld forståelse for kritikken af, at der sker en udskydelse, og er klar over, at der er tale om nogle forventninger, som ikke bliver opfyldt. Jeg vil godt her til sige, at det er sket tidligere, det er ikke første gang, det sker i forbindelse med en politisk sag, men som jeg nævnte det, har denne regering været i den samme situation som den tidligere regering, at den har måttet konstatere, at der ikke var penge til et forslag af denne art, som jo – det må vi erkende – tager sigte på en væsentlig forbedring af pensionerne for en meget begrænset gruppe. Vi er nødsaget til at foretage en prioritering, og i denne prioriteringsafgørelse har regeringen måttet erkende, at man ikke pr. 1. januar 1983 så nogen mulighed for at afskaffe laveste invalidepension.

Vi har – og det er også i overensstemmelse med den tidligere regering – derimod ønsket at se førtidspensionerne som en helhed, og jeg kan i den forbindelse oplyse, at det er min agt meget hurtigt i det nye år at fremsætte forslag om ændringer, der bl. a. vil inddebære, at laveste invalidepension afskaffes og erstattes af en helhedsbetingset førtidspension på folkepensionens niveau. Forslaget vil desuden omfatte forenklinger og ændringer på felter, der er ude af trit med den aktuelle situation.

Det er også klart, at uanset hvilken afgørelse der end blev truffet af folketinget, ville det være meget vanskeligt administrativt at få en sådan reform til at fungere før fra 1. januar 1984. Det er regeringens håb, at en førtidspensionsreform kan blive gennemført af folketinget med ikrafttræden den 1. januar 1984.

Der kan naturligvis være nogle, som har valgt den laveste invalidepension i den periode, der er gået fra folketingets beslutning i foråret til regeringens meddelelse under åbningsdebatten i oktober, ud fra en forvent-

ning om at blive overført til mellemste pension ved årsskiftet, det erkender jeg, og jeg erkender også, at det er et problem. Det spørgsmål er jo til debat under den næste sag på dagsordenen, men jeg vil godt allerede nu af hensyn til debatten i forbindelse med selve forespørgslen sige, at for at rette op på det problem, der kan være for nogle – vi ved ikke hvor mange, vi tror ikke, det er mange, men for dem, der måtte være – henstiller vi til kommunerne, at man vurderer sagerne for den nævnte periode og vejleder pensionisterne om muligheden for en fornyet ansøgning.

Forhandling

Birthe Hansen (SF):

Jeg kan forstå, at det konservative folkeparti, når der er tale om vort forsvar, føler sig ydmyget, fordi prisen, når de sidder i regeringen, åbenbart altid skal være besparelser på forsvarsbudgettet. Dette fremgik med al ønskelig tydelighed af en leder i Berlingske Tidende den 11. november 1982.

Jeg taler ikke om kanoner og stål. Det, jeg taler om i dag, er mennesker, mennesker af kød og blod. Hvor ydmygende tror regeringen ikke det er for disse 16.000 modtagere af laveste invalidepension, at deres ve og vel, deres menneskeværd, som man i forvejen har nedvurderet – de er jo ikke så erhvervsproduktive mere – er af mindre betydning for regeringspartierne end kroner og øre til indkøb af kugler og kanoner til det danske forsvar?

Hvordan skal disse 16.000 medborgere og andre bevare troen på og tilliden til vort folkestyre, når de samme regeringspartier for et halvt år siden med brask og bram gik ind for afskaffelse af laveste invalidepension med henvisning til, at pengene, det kostede, sagtens kunne findes, hvis man ville. Det er altså viljen, der mangler nu.

Man havde endda dengang, før kun et halvt år siden, flere forslag om, hvor pengene kunne hentes. De konservatives bud var den sociale pensionsfond, hvad der er meget rimeligt, vil jeg sige. Venstres bud var at tage dem fra lovreserven. Beløbet, som afskaffelsen af laveste invalidepension blev anslået til at ville koste, var ca. 320 mill. kr., et beløb, som de partier, der stemte for beslutningsforslaget, havde en fornemmelse af måske var